

Romain
DURIS

Charlotte
GAINSBORG

Jean-Huges
ANGLADE

ZAGUBIENI W MIŁOŚCI

Persécution

Film
Patrice'a Chéreau

SCENARIUSZ: PATRICE CHEREAU ANNE-LOUISE TRIVIDIC REŻYSERIA: PATRICE CHEREAU FRANCJA, 2009, 100 MN
WYSTĘPIJĄ: ROMAIN DURIS, CHARLOTTE GAINSBORG, JEAN-HUGUES ANGLADE, GILLES COHEN, ALEX DESCAS, MICHEL DUCHAUSSEY, TSILLA CHELTON, MIKA TARD, YANNICK SOULLIER, XIAM ABBASS ZŁOŻYŁA: YVES CAPE MUZYKA: ERIC NEVEUX
PRODUKCJA: MOVE MOVIE, ARTE FRANCE CINEMA, AZOR FILMS, CE QUI ME MEUT, MARS FILMS PRZY WSPÓŁPRACY: CHRISTOPH HAHNWEISER / BLACK FOREST FILMS, LES SOFICAS, UN ÉTOILE 6, COFIMAGE 20, SOFICINEMA 4, SOFICINEMA 5, CANAL+, CINE CINEMA, ARTE FRANCE, ZDF / ARTE
ZŁOŻYŁA: YVES CAPE AFC SBC MONTAŻ: FRANÇOIS GEIGIER DŹWIĘK: GUILLAUME SCIAMO, MADINE MOISE, OLIVIER DÈ HÙD SCENOGRAFIA: SYLVAIN CHAUVELOT KOSCIUMY: CAROLINE DE VIVASSE
CASTING: PASCALE BÉRAUD ASYSTENT REŻYSERA: ANTOINE GARCEAU PRODUCENT LINGWY: OLIVIER LAGNY PRODUCENT: NICOLAS ROYER MUZYKA ORYGINALNA: ERIC NEVEUX PRODUCENT: BRUNO LEVY
DYSTRYBUCJA W POLSCE: AGAINST GRAVITY

www.againstgravity.pl

AGAINST GRAVITY PRZEDSTAWIA

ZAGUBIENI W MIŁOŚCI

Persécution

Film **Patrice'a Chereau** Francja, 2009, 100 min

Występują:

Romain Duris, Charlotte Gainsbourg, Jean - Hugues Anglade,
Gilles Cohen, Alex Descas, Michel Duchaussoy, Tsilla Chelton,
Mika Tard, Yannick Soulier, Xiam Abbass...

Scenariusz: Patrice Chereau, Anne-Louise Trividic

Reżyseria: Patrice Chereau

zdjęcia: Yves Cape

muzyka: Eric Neveux

zdjęcia: Yves Cape

produkcja: Bruno Levy

wybrane festiwale i nagrody:

2010 - **Nominacja do Cezara
w kategorii Najlepszy Aktor Drugoplanowy
dla Jeana - Huguesa Anglade,**
2009 - MFF Wenecja.

Czas projekcji: 100 min

Dystrybucja w Polsce: Against Gravity

Historia:

Typowy dzień w zatłoczonym paryskim metrze. Nikt nie zwraca uwagi na nikogo, nawet na żebraczkę, która w geście rozpaczki uderza w twarz przypadkową kobietę. Ta próbuje ukryć emocje. Gdy wysiada, podbiega do niej młody mężczyzna, aby zapytać o powód przykrego incydentu.

To Daniel – wrażliwy i sentymentalny trzydziestolatek, który obserwując ludzi, próbuje poznać logikę ich zachowań. Nazbyt jednak przeżywa wszystko, co go otacza i nie potrafi nabrać do tego dystansu. Jest typowym idealistą, dla którego świat jest ciekawą i emocjonalną zagadką.

Daniel nie ma stałej pracy, ale jest bardzo zaradny i potrafi poradzić sobie w każdej sytuacji. Zarabia na życie remontując mieszkania, a w wolnej chwili odnawia strych, na którym mieszka. Od czasu do czasu charytatywnie udziela się również w domu starców, pomagając starszkom, którym się zwierza. W ten sposób próbuje znaleźć ukojenie. Sumienie jak bumerang przypomina mu o ojcu, który umarł sam w podobnym miejscu.

Daniel lubi wieczorami w barach spotykać się z przyjaciółmi, ale najchętniej spędzałby czas z Sonią, z którą związany jest od ponad trzech lat. Sonia jest samodzielna finansowo, wyzwolona i niezależna. Mieszka sama, robi karierę i nie jest gotowa na trwały związek. Młodzi widują się kilka razy w tygodniu, zazwyczaj na mieście, ale Sonia nie zamierza tego zmieniać. Nie chce dzielić życia z nikim, ani tym bardziej z nikim mieszkać. Kocha Daniela, ale nie potrafi tego okazać. Z kolei Daniel pragnie trwałej relacji, której nie jest w stanie nawiązać. Czuje się samotny, ale komunikacyjne problemy z Sonią utrudniają rozmowę. Brak czasu i rozpaczliwe pragnienie idealnej miłości prowadzą do intensywnych kłótni. Daniel staje się zaborczy i bezkompromisowy. Jest zazdrosny o czas, który Sonia spędza sama. Zaczyna ją nachodzić i prześladować. Nie potrafi zrozumieć, dlaczego ona potrzebuje odrobiny własnej przestrzeni. Wystawia ją więc na próby, aby poznać prawdziwy motyw jej zachowań.

Potrzeba wszechogarniającej miłości dopada Daniela z innej strony. Nieoczekiwanie staje się on obiektem adoracji nieznajomego mężczyzny, który niczym intruz próbuje wślizgnąć się w jego życie. To sąsiad z naprzeciwka, który nocą obsesyjnie podgląda go z okna, a pewnego dnia włamuje się do mieszkania, demoluje je i kradnie zdjęcia. Daniel jest przestraszony. Czuje się zagrożony. Jest zdominowany i przytłoczony. Nie odwzajemnia tej rozpaczliwej i neurotycznej miłości mężczyzny, a w co gorsza jest tym uczuciem zawstydzony i zażenowany. W efekcie okazuje się, że on sam staje się ofiarą stosowanej przez siebie strategii. A wszystko dzieje się za sprawą odczuwanej tak silnie obsesyjnej i niespełnionej potrzeby miłości.

O filmie:

Zagubieni w miłości to jeden z najbardziej abstrakcyjnych obrazów Patrice'a Chereau. Film jest ciekawym eksperymentem. Pozbawiony początku i zakończenia zbudowany został z luźnych, kontrastowych, nieco surowych i ostrych kolorystycznie ujęć, połączonych ze sobą w sposób spontaniczny i alogiczny. Forma przypomina zdjęciowy album, co okazuje się zabiegiem celowym i przemyślanym. Chodzi tu bowiem nie tylko o podkreślenie abstrakcyjnej sytuacji bohaterów, ale przede wszystkim o oddanie wrażenia zagubienia w świecie, w którym dominuje samotność, chaos, miłosne wyobcowanie i brak uczuć.

Scenariusz filmu, oparty w dużej mierze na autobiograficznych doświadczeniach reżysera, powstał w wyniku jego współpracy z Anne-Louise Tridivic, z którą Chereau współpracował również przy poprzednich czterech filmach. O ile jednak wymagał on dłuższej pracy, to zdjęcia do filmu nakręcono w niespełna miesiąc – na przełomie października i listopada 2008 roku.

Dzięki doborowej obsadzie aktorskiej udało się stworzyć na ekranie intensywny psychologiczny dramat, opowiadający o tajemniczym, dziwnym i trudnym do zrozumienia labiryncie niespełnionej, egocentrycznej i namiętnej miłości. **Charlotte Gainsbourg** i **Romain Duris** w sposób mistrzowski, otwarty i szczery obnażają przed widzem emocje, pokazując ich najbardziej intymne oblicze.

Jednak w tej dziwnej i nieprzewidywalnej grze uczuć i namiętności pojawia się jeszcze jeden bohater – Paryż. Jego atmosfera, uchwycona na ekranie jakby od niechcienia, pozbawiona mieszczańskiego bogactwa i blichtru, bliska bardziej realiom prostego życia, barom i tanim loftom, nie tylko podkreśla zwyczajny charakter metropolii, ale przede miłosne wypalenie bohaterów i ich zagubienie w otaczającej ich pustej i zimnej miejskiej przestrzeni.

Reżyser o filmie:

Karierę zaczęłeś od teatru. W kinie mamy sporo takich przykładów - Griffith zadebiutował na deskach scenicznych i - jak sam twierdził - nigdy ich nie porzucił. Co oznacza dla Ciebie hasło „reżyseria” i czym różni się ona w teatrze i filmie?

Co prawda jest to mówienie dwoma różnymi językami, ale cały czas przez jedną osobę, która ma te same myśli. Dzięki Bogu reżyseria wygląda tak samo w filmie i w teatrze. Inaczej przecież można byłoby zwariować. Wszystko polega tu na umiejętności opowiedzenia historii i odpowiednim poprowadzeniu aktora. Cały czas jest to jednak ta sama praca.

Myślisz o filmowym obrazie jak o teatralnej scenie?

Nie. Scena to wyjątkowe miejsce. Ekran to zupełnie coś innego. Używam co prawda tych samych narzędzi - pracuję z aktorami, którym pomagam w zbudowaniu roli, ale w obu przypadkach stosuję inne środki. Teatralna scena to bardzo dziwna przestrzeń - zupełnie odmienna od innych. Widownia może być ta sama, ale nie scena. To trudne i dziwne do zaadoptowania miejsce. Posiada głębię, a filmowy ekran jest płaski. W teatrze musisz wiedzieć jak wejść i wyjść na scenę. Takich problemów nie ma w filmie, bo od tego jest montaż. W teatrze nie da się zmusić widza, aby patrzył tylko na jeden szczegół. W filmie to reżyser decy-

duje o tym, co pojawia się na ekranie.

Twoje filmy są raczej szorstkie i ostre. Interesujesz się poważnymi emocjami. Dlaczego Twoi bohaterowie tak rzadko odwzajemniają uczucia?

Bo to jest sprawa wyjątkowa – nawet w prawdziwym życiu. Możesz wyznać komuś miłość, ten ktoś powie ci to samo, ale potem zaczyna się rozmowa i właśnie w niej ukryta jest tajemnica. Dialog wcale nie otwiera, a raczej przysłania nam to, co w danej chwili chcemy powiedzieć. Staramy się to ukryć, ale rozmowa z drugim człowiekiem okazuje się naprawdę trudna. Jest zawsze rodzajem walki. Trzeba umieć znaleźć balans pomiędzy tym, co chcemy powiedzieć, a tym, co tak naprawdę mówimy. Właśnie ten proces staram się zobrazować na ekranie. Chodzi o problemy międzyludzkiej komunikacji, która wcale nie jest taka łatwa, jak myślimy, szczególnie w przypadku związków. Na początku rozmawiamy ze sobą dużo, a potem przychodzi kryzys – dialog staje się rzadszy, aż w końcu zanika.

Dlaczego w tak wielu filmach przedstawiasz ten szczególny, schyłkowy, etap związków?

Naprawdę trzeba mieć dużo odwagi, aby sobie ten moment uświadomić. Najpierw zalewasz drugą osobę potokiem słów, a potem już ich w sobie nie znajdujesz. Przychodzą z trudem. Nie wiem dlaczego go tak bardzo mnie to interesuje.

Lubisz krótki i gwałtowny montaż, szybkie przechodzenie od kolorowych do czarno-białych ujęć. Skąd taki styl filmowania?

To chyba wynik doświadczenia, rezultat ciągłych prób i błędów. W pierwszych filmach starałem się przestrzegać reguł tradycyjnego filmowania – najpierw ujęcie, potem cięcie, ale to nie był mój styl. Nagle podczas pracy nad filmem Ci, którzy mnie kochają wsiądną do pociągu odnalazłem własną drogę. Nie obchodziło mnie wówczas, co powiedzą inni. Nakręcałem ten film tak, jak chciałem. Jedyną regułą, której przestrzegałem było podążanie wprost za aktorem. To na nim skupiała się kamera i w ten sposób wyznaczała mój punkt widzenia. Pytano mnie skąd taki pomysł, a ja odpowiadałem, że sam go wymyśliłem. Jeśli naprawdę utożsamiam się z filmowym bohaterem, jak ma to miejsce w przypadku Zagubionych w miłości to bardzo żałuję, że przed kamerą nie opowiadam o nim więcej.

Kim jest bohater tego filmu?

Daniel jest zanurzony w narcystycznym nie-szczęściu. Odżywa się nim syndrom prześladowanego i prześladowcy, zazdrości i braku zaufania. Wracam tu ponownie do problematyki pożądania i jego powolnej, ale jakże bolesnej podróży z każdą

ludzką jednostką. Daniel doświadcza cierpienia. Odczuwa niezdolność do ucieczki przed nim. Zazwyczaj życie pełne ciągłych błędów, popełnianych przez człowieka, wpływa również na innych ludzi. Chcemy zapomnieć ból, a czujemy niszczącą zaborczość, miłosną pasję, która jest najwyższą formą samolubności.

Jak określiłbyś ten film?

To film o decyzji – o wyborze drogi zapomnienia nieszczęścia. Widziałem tego typu człowieka. W zasadzie znam go bardzo dobrze. Fascynuje mnie i pochłania całą moją wyobraźnię. Wydaje się być w centrum sprzeczności, które od dawna mnie interesują i które tak dobrze rozumiem. Chciałbym, aby w końcu przez to wszystko przeszedł – przestał cierpieć i mnie prześladować. Chciałbym spojrzeć na lunatyka, którego tak bardzo przypomina. Pragnę, aby spokojnie przeżył ten gwałtowny związek z kobietą, która za wszelką cenę stara się podtrzymać ich relacje. Nie traci rozsądku, próbuje coś ratować. Kocha go pomimo wszystko, ale na swój sposób – nie tak, jak on tego chce. Związek to bardzo ciężka praca. Oboje tak twierdzą, gdy już – bez emocji – myślą o sobie. A wszystko dzieje się to po tym, jak ona znów łagodzi kłótnię, którą on wszczyna. Pracują nad tym, aby mówić jednym głosem, ale to jest naprawdę pełnoetatowa praca.

Czy taki związek ma w ogóle szansę na przetrwanie?

Ona go zostawia, ale robi to w najpiękniejszy sposób, w jaki tylko można sobie wyobrazić – promiennie i jasno, tak żarliwie słodko. Dla nich to rodzaj symbolicznego wybawienia i odrodzenia.

Czujesz sympatię do tych bohaterów?

Oczywiście. Reżyser musi kochać postaci, które pokazuje na ekranie. Nawet, jeśli to mordercy lub potwory. Powinien je akceptować i starać się zrozumieć powody, dla których tak się zachowują. W tym przypadku długo zastanawiałem się, dlaczego ten związek się nie udaje i nic nie układa się tak, jak być powinno.

Bohaterowie są w tym filmie gwałtowni. Otwarcie pokazują swoje wady. Oczywiście każdy z nas popełnia błędy, które inni muszą naprawiać. Każdy jest czemuś winny, ale czy trzeba aż tak bardzo się do tego przyznawać?

Daniel jest naprawdę trudną osobowością. Z pozoru wydaje się niesympatyczny, ale na końcu czujesz żal i współczucie. Chcesz mu pomóc. Mogę oczywiście zrozumieć, że komuś nie spodoba się jego zachowanie. Jestem świadomy, że może wzbudzić w widzach różne reakcje.

Ekipa:

Patrice Chereau - reżyser

- ur. w 1944 roku w Lézigné we Francji. Jeden z najgłośniejszych i najbardziej znanych francuskich reżyserów. Scenarzysta i aktor. Karierę rozpoczął od teatru, gdzie pracował jako aktor i reżyser (m. in. w **Comédie - Française** oraz w **Operze Paryskiej**). W kinie zadebiutował w 1974 utrzymaną w klimacie czarnego kryminału adaptacją powieści Jamesa Hadley'a Chase'a **Czar orchidei** (z Charlotte Rampling i Simone Signoret). W 1983 roku nakręcił pierwszy uznany film w karierze - mroczną opowieść **Mężczyzna zraniony** z Jeanem-Huguesem Anglade. Wielki sukces komercyjny i artystyczny przyniosła mu **Królowa Margot** (1994) z Isabelle Adjani i Vincentem Perez'em, za którą otrzymał na festiwalu w Cannes nagrodę Jury dla Najlepszego Filmu. Kontrowersyjnym i eksperymentalnym filmowym przedsięwzięciem okazała się **Intymność** (2001), za którą otrzymał Cezara za najlepszą reżyserię. Jako aktor pojawia się na ekranie sporadycznie i zazwyczaj w rolach drugoplanowych. Wystąpił m.in. w: **Sprawie Dantona** (1982) Andrzeja Wajdy, **Ostatnim Mohikaninie** (1992) Michaela Manna i w **Czasie wilka** (2003) Michaela Haneke. Jego charakterystyczny styl filmowy określany bywa mianem cielesnego realizmu. Interesuje się szeroko pojętą problematyką etyki, psychologii i egzystencji człowieka. Gustuje w kameralnych i bardzo wnikliwych dramatach filmowych. Laureat wielu nagród filmowych (w tym: **2003 - MFF Berlinale/ Nagroda dla Najlepszego Reżysera za film Jego brat**, 1999 - **Cezar dla Najlepszego Reżysera za film Ci, którzy mnie kochają wsiąść do pociągu**).

Filmografia:

Reżyseria:

- 2009 - **Zagubieni w miłości** (Persécution)
- 2005 - **Gabrielle**
- 2003 - **Jego brat** (Son frère)
- 2001 - **Intymność** (Intimacy)
- 1998 - **Ci, którzy mnie kochają wsiąść do pociągu** (Ceux qui m'aiment prendront le train)
- 1996 - **Dans la solitude des champs de coton**
- 1994 - **Królowa Margot** (La reine Margot)
- 1994 - **Wozzeck**
- 1992 - **Le temps et la chambre**
- 1991 - **Przeciw zapomnieniu** (Contre l'oubli)
- 1987 - **Hôtel de France**
- 1985 - **La fausse suivante**
- 1983 - **Mężczyzna zraniony** (L'homme blessé)
- 1978 - **Judith Therpauve**
- 1975 - **Czas orchidei** (La chair de l'orchidée)

Scenariusz:

- 2009 - **Zagubieni w miłości** (Persécution)
- 2005 - **Gabrielle**
- 2003 - **Jego brat** (Son frère)
- 2001 - **Intymność** (Intimacy)
- 1998 - **Ci, którzy mnie kochają wsiąść do pociągu** (Ceux qui m'aiment prendront le train)
- 1994 - **Królowa Margot** (La reine Margot)
- 1991 - **Przeciw zapomnieniu** (Contre l'oubli)
- 1987 - **Hôtel de France**
- 1983 - **Mężczyzna zraniony** (L'homme blessé)
- 1978 - **Opowieści Hoffmana** (Contes d'Hoffmann, Les), **Judith Therpauve**
- 1975 - **Czas orchidei** (La chair de l'orchidée)

Aktor:

- 2003 - **Czas wilka** (Le Temps du loup)
 - 2002 - **Au plus pres du paradis**
 - 1997 - **Lucie Aubrac**
 - 1996 - **Dans la solitude des champs de coton**
 - 1992 - **Ostatni Mohikanin** (The Last of the Mohicans)
 - 1985 - **Żegnaj Bonaparte** (Adieu Bonaparte)
 - 1982 - **Danton**
-

Yves Cape - zdjęcia

- ur. w 1960 roku w Belgii. Studiował fotografię w Brukseli. W 1982 r. otrzymał nagrodę za najlepsze zdjęcia portretowe. W latach 90. XX wieku rozpoczął karierę jako operator filmowy, ale największe osiągnięcia w tej dziedzinie przyniosła mu pierwsza dekada XXI wieku. Współpracuje na stałe z wieloma francuskimi reżyserami filmowymi. Miłośnik krajów śródziemnomorskich. Dzieli swój czas między Paryżem, Brukselą i Grecją.

Filmografia:

- 2010 - **Nous trois**
 - 2009 - **White Material, Zagubieni w miłości** (Persécution), **Wierząca** (Hadewijch)
 - 2007 - **Czerwone mrówki** (Fourmis rouges, Les), **Vent mauvais**
 - 2006 - **Flandria** (Flandres)
 - 2005 - **Déserts**
 - 2004 - **Poganiacz bawołów** (Mua len traou)
 - 2002 - **Yellowknife, Amore imperfetto, Patron sur mesure, La Amertume de la chanteuse devant l'utilité des fils barbelés,**
 - 2001 - **Origine contrôlée**
 - 2000 - **Deuxième Quinzaine de Juillet**
 - 1999 - **Ludzkość** (L' Humanité), **Mur,**
 - 1998 - **Bingo!** (I)
 - 1997 - **Różowe lata** (Ma vie en rose), **Matematyka, miłość i seks** (C'est la tangente que je préfere), **Keo**
 - 1996 - **Mademoiselle Personne**
 - 1992 - **Les Sept péchés capitaux**
-

Éric Neveux - muzyka

- ur. 1972 roku w Saint-Quentin we Francji. Jeden z najśłynniejszych francuskich kompozytorów muzyki filmowej i teatralnej. Karierę filmową rozpoczął od współpracy z Patricem Chereau (Ci, którzy mnie kochają wsiadają do pociągu, Intymność, Zagubieni w miłości) oraz Francisem Ozonem (See the See, Sitcom). W teatrze pracował m.in. z Patricem Chereau i Philipsem Calvario. Jego ulubionym instrumentem jest pianino, ale eksperymentuje również z innymi dźwiękami, w szczególności z klasycznymi brzmieniami gitary, perkusji i z muzyką elektroniczną.

Filmografia:

- 2009 - **De l'autre côté du lit, Zagubieni w miłości** (Persécution), **Dans ton sommeil**
 - 2008 - **Les Yeux bandés, Une Femme à abattre,**
 - 2007 - **La Tête de maman,**
 - 2006 - **L' Année suivante, Le Rainbow Warrior, Inconnue de la départementale, Tajemnica Chloe, La Blonde au bois dormant,**
 - 2005 - **Following Sean**
 - 2004 - **Grande école, Tout le plaisir est pour moi, Peurs, Mon fils cet inconnu,**
 - 2003 - **Trzy ślepe myszki** (Three blind mice),
 - 2002 - **Pomówmy o miłości** (Parlez-moi d'amour), **Rzeźnie** (Carnages), **Monique**
 - 2001 - **Intymność** (Intimacy),
 - 2000 - **Anna en Corse**
 - 1998 - **Sitcom, O potworach i ludziach** (Pro urodov i lyudey)
 - 1997 - **Spójrz na morze** (Regarde la mer), **Quand le soleil meurt, Silver Shadow**
-

Obsada:

Charlotte Gainsbourg - jako Sonia

- ur. w 1971 roku w Londynie. Prawdziwe nazwisko: Charlotte Lucy Gainsbourg. Córka Serge'a Gainsbourga i Jane Birkin. Jej ojcem chrzestnym jest legendarny aktor Yul Brenner. Na planie filmowym zadebiutowała w wieku 12 lat rolą córki Cathrine Deneuve w filmie **Słowa i Muzyka**. Wraz z ojcem Sergem nagrała duet **Lemmon incest**, a następnie cały album **Charlotte Forever**, który stał się inspiracją kontrowersyjnego filmu o tym samym tytule. Sławę przynosi jej rola zbuntowanej dziewczyny w filmie Clauda Millera **Złośnica** (1985), za którą otrzymuje Cezara w kategorii najbardziej obiecującego debiutu. W 1999 roku występuje w filmie **Świąteczny deser** Daniëli Thompson i otrzymuje kolejnego Cezara, tym razem za najlepszą drugoplanową rolę żeńską. W 2001 roku zagrała w filmie **Ma femme est une actrice**, wyreżyserowanym przez jej męża Yvesa Attala, z którym spotkała się na planie jedenaście lat wcześniej przy okazji filmu, **Aux yeux du monde**. W 2003 roku para współpracowała raz jeszcze przy filmie **Ils se marièrent et eurent beaucoup d'enfants** (2004). Jednocześnie Charlotte wystąpiła w pierwszym amerykańskim filmie p. t. **21 gramów**. Międzynarodowe uznanie i sławę przyniosła jej jednak rola w **Antychryście** Larsa von Triera, za którą w 2009 roku otrzymała nagrodę dla najlepszej aktorki podczas Festiwalu Filmowego w Cannes.

Filmografia:

- 2012 - **A Boy and his Shoe**
 - 2009 - **Antychryst** (Antichrist), **Zagubieni w miłości** (Persécution)
 - 2007 - **Gdzie indziej jestem** (I'm Not There), **The City of Your Final Destination**,
 - 2006 - **Jak we śnie** (La Science des rêves)
 - 2006 - **Złote wrota** (Nuovomondo), **Układ idealny** (Prête-moi ta main)
 - 2005 - **Jeden odchodzi, drugi zostaje** (L'Un reste, l'autre part)
 - 2004 - **Leming** (Lemming), **Une star internationale**
 - 2003 - **21 gramów** (21 Grams)
 - 2002 - **La Merveilleuse odyssee de l'idiote Toboggan**,
 - 2001 - **Felix i Lola** (Felix et Lola)
 - 2000 - **Passionément**
 - 1999 - **Intruz** (The Intruder), **Gwiazdkowy deser** (La Bûche)
 - 1996 - **Jane Eyre, Love, etc., Anna Oz**
 - 1993 - **Cementowy ogród** (The Cement Garden)
 - 1992 - **Amoureuse**
 - 1991 - **Dziękuję ci życie** (Merci la vie)
 - 1990 - **Słońce także nocą** (Il Sole anche di notte), **Aux yeux du monde**
 - 1998 - **Mała złodziejka** (La Petite voleuse)
 - 1987 - **Agnès V. o Jane B.** (Jane B. par Agnès V.), **Kung-Fu master**
 - 1986 - **Charlotte na zawsze** (Charlotte for Ever)
 - 1985 - **Złośnica** (L' Effrontée), **La Tentation d'Isabelle**,
 - 1984 - **Słowa i muzyka** (Paroles et musique)
-

Jean-Hughes Anglade - jako szaleniec

- ur. w 1955 roku w Thouars we Francji. Jeden z najbardziej popularnych współczesnych aktorów francuskich. Znany z roli zakochanego pisarza w filmie Jeana Jacquesa Beineixa pt. **Betty Blue** (1985), za którą otrzymał nominację do nagrody Cezara. Film zdobył również Grand Prix des Amériques na festiwalu filmowym w Montrealu. Anglade dostał nagrodę Cezara dla najlepszego aktora za rolę króla Karola IX w filmie **Królowa Margot** (1994) oraz nominację do Cezara za najlepszą drugoplanową rolę męską w **Nelly and Mr. Arnaud** (1995) i w **Nocturne Indien** (1989). W 1985 roku wystąpił również obok Isabelle Adjani i Christophe-ra Lamberta w kryminale **Metro** Luca Bessona oraz jako Henryk w dramacie kryminalnym **Człowiek zraniony** (1983) Patrice'a Chéreau. Za oba filmy otrzymał kolejne dwie kinowe nominacje do Cezara, a rola w **Zagubionych w miłości** przyniosła mu Cezara za najlepszą rolę drugoplanową.

Filmografia:

- 2010 - **Une femme d'affaires, Men Don't Lie, Dans ton sommeil**
 - 2009 - **Braquo, Eddy, Tangente, Loin derrière la nuit, Tarif de groupe, La tête dans le sac, Zagubieni w miłości (Persécution), L'homme à l'envers Jean-Baptiste Adamsberg, L'homme aux cercles bleus, Villa Amalia**
 - 2008 - **Collection Fred Vargas, La double inconstance, Il prossimo tuo, John Adams, Don't Tread on Me, Comte de Vergennes, Borderline, A. D. La guerre de l'ombre, Shanghai 1976**
 - 2007 - **Myster Mocky présente, Le diable en embuscade, La face cachée, Shake Hands with the Devil, Fata Morgana**
 - 2006 - **Gaspard le bandit,**
 - 2005 - **L'anniversaire, Kein Himmel über Afrika**
 - 2004 - **Taking Lives, Duval**
 - 2003 - **Il est plus facile pour un chameau..., Laisse tes mains sur mes hanches**
 - 2002 - **The Sopranos, Everybody Hurts, Sueurs, Il più bel giorno della mia vita**
 - 2001 - **Mortel transfert**
 - 2000 - **Princesses, Le prof, En face, Dark Summer**
 - 1997 - **Tonka**
 - 1996 - **Le affinità elettive, Maximum Risk, Les menteurs**
 - 1995 - **Nelly & Monsieur Arnaud, Dis-moi oui...**
 - 1994 - **Léon, Królowa Margot (La reine Margot)**
 - 1993 - **Les marmottes, Killing Zoe, Jona che visse nella balena**
 - 1991 - **La domenica specialmente, Gawin**
 - 1990 - **Nuit d'été en ville, Nikita**
 - 1989 - **Nocturne indien**
 - 1987 - **Maladie d'amour**
 - 1986 - **37°2 le matin**
 - 1985 - **Les loups entre eux, Subway**
 - 1984 - **La diagonale du fou**
 - 1983 - **Messieurs les jurés, Par ordre du Roy, Mężczyzna zraniony (L'homme blessé),**
 - 1982 - **L'indiscrétion, Le mur blanc**
 - 1981 - **Les amours des années grises, La colombe du Luxembourg, La randonnée**
 - 1980 - **La peau de chagrin, La colombe du Luxembourg**
 - 1977 - **Un comique né**
-

Romain Duris - jako Daniel

- ur. w 1972 roku w Paryżu. Był perkusista zespołu **Kingsize**. Do filmu trafił przypadkowo i bez przygotowania. Odkryty przez reżysera Cédrica Klapischa zadebiutował rolą Tomasiego w komediowym dramacie historycznym **Le Péril jeune** (1994). Sławę zyskał napisaną specjalnie dla niego rolą Xaviera - „etatowego” alter ego reżysera Cédrica Klapischa - w komedii romantycznej **Smak życia** (2002) i jej sequele **Smak życia 2** (2005). Znany z aktorskiej wszechstronności. Ceniony zarówno przez krytyków jak i publiczność. Rola Stefana w dramacie komediowym **Gadjo Dilo** (1997) oraz postać Artura w dramacie science fiction **Być Może** (1999) przyniosły mu nominację do nagrody Cezara.

Filmografia:

- 2010 - **Heartbreaker. Licencja na uwodzenie** (L'Arnacoeur)
 - 2009 - **Zagubieni w miłości** (Persécution)
 - 2008 - **Potem** (Afterwards), **Niebo nad Paryżem** (Paris)
 - 2007 - **Zakochany Moliere** (Molière),
Wiek męski - teraz albo nigdy (L'Âge d'homme... maintenant ou jamais!)
 - 2006 - **Dans Paris**
 - 2005 - **Smak życia 2** (Les Poupées russes),
W rytmie serca (De battre, mon coeur s'est arrêté)
 - 2004 - **Exils**
 - 2003 - **Pas si grave, Rozwód po francusku** (Le Divorce), **Osmose**, **Schimkent Hotel**
 - 2002 - **Smak życia** (L'Auberge espagnole), **Adolphe**,
17 razy Cécile Cassard (17 fois Cécile Cassard), **Un crime sans importance**,
Filles perdues, cheveux gras
 - 2001 - **Being Light**, **Tomcio Paluch** (Le Petit poucet), **CQ**
 - 1999 - **Być może** (Peut-être), **Z bociana zrodzony** (Je suis né d'une cigogne),
 - 1998 - **Les Kidnappeurs**, **Martwi za życia** (Déjà mort)
 - 1997 - **Gadjo Dilo**, **Doberman** (Dobermann),
 - 1996 - **Wszyscy szukają kota** (Chacun cherche son chat),
Memoires d'un jeune con, **56 fois par semaine**
 - 1995 - **Facteur VIII**, **Młodzi groźni** (Le Péril jeune)
 - 1994 - **Frères: La roulette rouge**
-

